

Ének a jelenvaló rejtőzködőről

A Minden-ugyanaz-Egyet,
 a hunyorogván, pillaszálon
 pörgő hangtalan bűgő-
 csigaként szivárványlót,
 s onnét az orr hegyére,
 majd a világnak mondott
 vegyeskereskedésbe
 által- srrr tovaforgót,
 s ott kis lapáton omlót,
 nullásliszt kupacocskát,
 s világi szélhuzatban,
 mint fölhevítő porhó-
 tölcseréből előtűnő
 fehér far szarvasünet,
 nullásliszt porban is,
 kit mindig m i n t h a - l á t n á n k ,
 s meglővén fogván ölte
 nyúzva tagolva vágva,
 kedvünkre sarabolva
 darálva gyömszölve,
 konzervdobozba gyúrva
 fölcímkézénnék legottan:
 „egyétek és vegyétek!
 im fáin Abszolutum-
 Eszencia — héj! ens in se,
 ki percipiált valóság,
 már est in intellectu!
 vitamin elme polcain,
 egyétek és vegyétek!
 meghódultatta ráció,
 tehát garantált íze jó,
 hitelesítették praxisok
 — csecsemőknek is adható —,
 találva lón a l é n y e g ! ” —;
 Őt, aki neve-nincsen,
 szélben vihogó ágon

már-már bujóciska-játszót
 szemünk sarkából látjuk,
 s fejünket odakapva,
 pilláink csippentében,
 immár tarkónkról startol,
 és térül-terül újra,
 mint földiekkel játszó
 ficogó rangya szajha,
 ott a világnak mondott
 vegyeskereskedésben
 tűnik mérleg és pult alatt,
 kit konzerv Abszolutum-
 Eszenciának könyvelénk,
 hitünk szerint eldobozolt
 önmagát szerterugva,
 mint őszeres tragacsa
 tűzhányókitöréskor,
 csillagzik szerte szilácsa,
 az is magának tükre,
 s biceg mint vén gyalázatos
 égi-földi szélhámos,
 az is magának tükre —;
 tátogunk bizony s kergetjük,
 ens in se vagy álmom?
 lőjük elkapjuk megtörjük?
 — már enmagunkba rejtezett:
 „amicus analiticus,
 te ostoba pulya,
 mit tudsz még magad ellen?
 netán létezni óhajtol,
 elbontasz tán szétszálazol?
 nyeled vagyok, te fésűfog,
 tüzemben felém kunkorodj,
 emtetlek gárgyult kisbabám,
 holtodig szopd a mellem.”

Szomorkás

*A kisujj körme élén
őszi holtak tevékeny
lelke muslinca
megpihen míg a mustos
kádakig elröpülne
azután úgyis didergünk
öt-földrész-ujjas
lyukakesztyű világban*

Vén harcos kandúrral

*Egy nap ha ennem kéne
filézett aranyórát
— bendőmben eláll,
békeidőkben
befőtt kamra-polcokon —,
mivelhogy jönnek hadak,
kik mint a szarkák,
szarkának bögyét metszve,
mohók, onnan is
kotornának csillogót,*

*s tűntükkel kiváltanám
magamból kimetszeném,
sokak szeme láttára,
tollköpönyegben
kitojnam mint varázsló,
s lennék mítoszi
ős aranymadár-király —,
ücsörögjek csak inkább
mindétig rozsdás
vastelepen, vén harcos
kandúrral egykenyéren.*

Emlékezés régi cenzorokra

*Akkortájt minden cenzornak három lakása vala.
Az egyik a szavakban, szájaktól fülekig —
útításkában hangfogós pisztoly vagy kicsorbult borotva.
A másik, koronként hitelesített íróasztalokban:
levéltárak polcain, szenvedve majdani papírlap-sárgaságban.
A harmadik, a kemény fejben is, félálomban is,
akár a héja, örökös magaslesben.
És mindőjük félelme, már-már gyerekes vágya:
aludni az igazak álmát, bár pőre ökörkoponyában,
asztal pisztoly és borotva nélkül, mint anyaölben,
megdicsőülten és elesetten.*